ו וְיָהִי לֶחֶם שְׁלֹמֹה לִיוֹם

וששים כר קמח: עשרה ַרָּאֶרָה בְּרָאִים וְעֶשְׂרִים בָּקֶר רְעִי וּמֵאָה צֹאן לְבַּר מַאַיָּל וּיייי

וְאֶל הַבְּּקֶר רְץ אַבְרְהָם וַיִּקָח בֶּן בְּקֶר רַף וְטוֹב וַיִּקַח אָל הַנַּעַר וַיְמָהַר

בחול אשר על הים לרב

4 ויקח חמאה וחלב ובו

לפניהם והוא עמד עליהם תחת העץ

ורוח נסע מאת יי ויגו

שלוים מן הים ויטש על

וּכְדֶרֶךְ יוֹם כֹּה סְבִיבוֹת

הַמַּחַנֶּה וּכִאַמָּתִים עַל

במובו איז, 6 וַיּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה הִנְנִי מַמְטִיר לְכָם לָחָם

מְן הַשְּׁמִיִם וְיָצְא הָעָם

ולקטו דבר יום ביומו

שמות טוז 7 הִנְנִי עֹמֵד לְפָנֶיךְ שָׁם עַל הַצוּר בְּחֹרֵב וְהִכִּיתְ

בצור ויצאו ממנו מים

בתורתי אם לא:

-אַנַסֶנוּ הֲיֵלֵך

שמות טז ד

לעשות אתו:

ל) [ועשרים בקר כל"ל],כ) [אבות דר" נתן פי"ג ע"ש ול"ע], ג) בק"א נוסף:

לעזי רש"י .וארשידור"א שאומר נראין כאוכלין ושוחין אלא אוכלין ושוחין ממש יחירי קאמר: הללו. הקמח והסולת: לעמילן של עבחים. חלות מפני כבודו של אברהם ופליגא אדהכא: הודיה להקב"ה דקאי עשויות לכסות פי הקדרות לשאוב זוהמת התבשיל: הללו. הבקר אבבא. והיינו דכתיב (בראשית יח) אל נא תעבור מעל עבדך הכא והלאן המנוין בזה הפסוק: לליקי קדירה. אינו אלא למין מאכל

בבא מציעא

ששמו ליקי קדירה אשרו"ד בלע"ו: תרנגולין: שאובסין . ברבורים. אוסן בעל כרסן. תוחבין להם מאכל בפיהם בחוקה: חור. שור: בדלה הנים. שלה עשה מלחכה: בדלה הניסה. בגידול הפרוחין: מרנגולת: פטנימא וגמא. המפטמת בבית. לשון אחר בטניתא בעלת כרס: דמשחלחה בי עלורי. בין הגיתות ואוכלת החרלנים: דלא מצי פסיח הניח. שחינה יכולה לפסוע קנה מרוב שמנה: קמא קמא דמטחי. רחשון שמגיע לחכול שנגמר בישולו: לשונות בחרדל. מעדו מלכים ושרים הוא: מאת ה'. כגון שלוים הגיז בעלמו: יוקח נא מעט מים. על ידי שליח: זכו לשלש. שלש מתנות שניתנו להם במדבר על ידי משה ואהרום: זכו לעמוד ענן. עומד עליהם תמיד כדכתיב (במדבר יד) ועננך עומד עליהם: לבארה של מרים. היינו נמי והכית בלור. ובעמוד ענן פליגי: ורחלו רגליכם והשענו מחת העץ. שלא יכנים ע"ו בתוך ביתו שהערביים רגילין להשתחוות לאבק רגליהן והן נדמו לו כערביים: כבר ילה ממנו ישמעהל. ממך יצא הרגיל לעשות כן: הוליא חמה מנרתיקה. להזריח חמה בכח שלא יהו עוברי דרכים מלויים: [תמן אמרי. בארץ ישראל]: כיון דחות. הקדוש ברוך הות: דקת אסר. אברהם את מילתו ושרי אמר לאו אורח ארעא למיקם הכא: היינו. דמעיקרא כתיב נלבים עליו ולבסוף כתיב וירץ לקראתם: דיקא נמי. דחד הוא דאזיל להפך סדום:

בראין כאובדין ושותין. ובסדר אליהו רבה קתני לא כאותו ריבה להן. יותר על התנהג דכיון דלא לריך לאתנויי ואתני מזוני

מעל אברהם ובמפנין (שבת דף קמ.) משמע שלפי שרנה אברהם לילך

לקראת אורחים ולהכניסם אמר להקב"ה להמתין עד שיכנים אותן דדרשינן מיניה גדולה הכנסת אורחין מהקבלת פני השכינה וקאמר נמי התם בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם מדת בשר ודם אין קטן יכול לומר לגדול המתן עד שאבא אנלך ואילו בהקב"ה כחיב אל נא מעבור: ההוא דאתא לשוביה ללום. ותימה דאמרינן בבראשית רבה (פרשה נ) דאין מלאך אחד עושה שתי שליחות ויש לומר דכאן לא עשה מיכאל בשליחות אחת כי אם מעשה אחד שבישר את שרה וכשהלך משם לסדום או הותחלה שליחות אחרת ודוקא במקום אחד אין עושה ב׳ שליחות ובב״ר (שם) יש שרפחל בא להציל את לוט ורפואת אברהם אינה נזכרת ואפילו בא כמו כן לרפואת אברהם חשיב הכל שליחות אחת דרפואה והצלה ענין אחד הוא הקשה הר"ר אלחנן הא משמע לישנא דקרא ששניהם הלילוהו כדכתיב (ברחשים יט) ויחזיקו החנשים בידו וכתיב ויוליאוהו ויניחוהו מחוץ לעיר שבא להפוך את סדום כי לא אוכל לעשות לבר עד באך שמה ויש לומר ששניהם הוליאוהו חוד לעיר ומיכאל הלך עמו עד לוער וגבריאל היה מלוה אותו למהר: למה פסיא קניא ואל הבקר רץ אברהם אמר רב יהודה אמר רב ייבן בקר אחד רך

משמע שהשכינה היה רוצה להסתלק וכתיב בתריה שאמר ליה מלאך

ינו מֵים, זעָם וַיַּעַשׁ כֵּן לְעֵינֵי יר משה ישראל: שמות יז ו וַיָּקָמוּ מִשְׁם הָאֲנָשִׁים יְאֵלְשׁים. אַאפּוּ עַל פְּנֵי סְדם וְאַלְּדָם: לְשַׁלְּדָם: בראשית יח טז 9 ויהוה הלר לפניהם יוֹמֶם בְּעַמוּד עָנֶן לַנְּחֹתֶם הַדֶּרֶךְ וְלַיְלָה בְּעַמוּד אֵשׁ לִהָאִיר לָהֶם לֶלֶכֶת יוֹמֶם וְלְיְלָה: שמות יג כא 10 יֻקַח נָא מְעַט מִיִם 10 יָקַח נָא ורחצו רגליכם והשענו בראשית יח בראשית יח בראשית יח שנים וטוב שלשה ואימא חד כדאמרי אינשי רכיך וטב א"כ לכתוב רך טוב

11 וַיַּרָא אֵלְיו יְיָ בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא וְהוּא ישֵׁב פָּתַח הָאֹהֶל בְּחם הַיּוֹם: בראשית יח א

בו אשוניוו א 12 ניאמר אָדני אָם נָא מְצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךְ אַל נָא תְעֲבֹר מֵעַל עַבְּדֶּק: בראשית יח ג

יי. 13 וִיּשָּא עֵינֶיו וַיִּרְא וָהְנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנְשִׁים נִצְבִים עָלִיו וַיִּרְא וַיְּרְץ נִצְבִים עָלִיו וַיִּרְא וַיְּרְץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה:

14 וַיַבֹאוּ שָׁנֵי הַמֵּלְאָכִים סְדֹמֶה בָּעֶרֶב וְלוֹט ישֵב בְּשַׁעַר סְדם וַיִּרָא לוֹט וַיִּקָם לִקְרָאתָם וַיִּשְׁתַחוּ אפים ארצה:

בראשית יט א בראשית יט א 15 וַיַּהֲפֹּרְ אֶת הֶעְרִים האל ואת כל הככר ואת ל ישבי הערים וצמח

בראשית יט כה 16 ואָקְחָה פַּת לֶחֶם לבכם תעברו כי על כו עברתם תעשה כאשר דברת:

ריבה להן ומעשה נמי בר' יוחגן בן מתיא שאמר לבנו צא שכור לנו פועלים חלך ופסק להן מזונות וכשבא אצל אביו אמר לו בני אפילו אתה עושה להן כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהן שהן בני אברהם יצחק ויעקב למימרא דסעודתא דאברהם אבינו עדיפא מדשלמה והכתיב יויהי לחם שלמה ליום אחד שלשים כור סולת וששים כור קמח עשרה בקר בריאים יועשרה בקר רעי ומאה צאן לבד מאיל וצבי ויחמור וברבורים אבוסים ואמר גוריון בן אסטיון משמיה דרב הללו לעמילן של מבחים ור' יצחק אמר הללו לציקי קדירה ואמר ר' יצחק אלף נשים היו לשלמה כל אחת ואחת עשתה לו בביתה כך מאי מעמא זו סבורה שמא אצלי סועד היום וזו סבורה [שמא] אצלי סועד היום ואילו גבי אברהם כתיב יואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך ומוב ואמר רב יהודה אמר רב בן בקר אחד רְךְ שנים ומוב שלשה התם תלתא תורי לתלתא גברי הכא לכל ישראל ויהודה שנאמר יהודה וישראל רבים כחול אשר על (שפת) הים מאי ברבורים אבוסים אמר רב שאובסים אותן בעל כרחן ושמואל אמר שאבוסים ועומדים מאליהם ורבי יוחגן אמר מביאין תור ממרעיתו בדלא אנים ותרנגולת מאשפתה בדלא אניסא אמר רבי יוחנן מובחר שבבהמות שור מובחר שבעופות תרנגולת אמר אמימר זגתא אוכמתא בי בטניתא דמשתכחא ביני עצרי דלא מציא

מאי ומוב ש"מ לדרשה אימא תרי מדמוב לדרשה רך נמי לדרשה מתיב רבה בר עולא ואיתימא רב הושעיא ואיתימא רב נתז ברבי הושעיא יויתז אל הגער וימהר לעשות אותו כל חד וחד יהביה לנער חד יויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם דקמא קמא דממיא אייתי לקמייהו ולמה לי תלתא תסגי בחד אמר רב חגן בר רבא כדי להאכילן שלש לְשִונות בְחרדל אמר רבי תְנחום בר חְניְלְאי לעולם אל ישנה אדם מן המנהג שהרי משה עלה למרום ולא אכל לחם מלאכי השרת ירדו לממה ואכלו לחם ואכלו סלקא דעתך אלא אימא נראו כמי שאכלו ושתו אמר רב יהודה אמר רב כל מה שעשה אברהם למלאכי השרת בעצמו עשה הקב"ה לבניו בעצמו וכל [מה] שעשה אברהם ע"י שליח עשה הקב"ה לבניו ע"י שליח ואל הבקר רץ אברהם יורוח נסע מאת ה' ויקח חמאה וחלב יהנני ממטיר לכם לחם מן השמים יוהוא שלידו האל דובקו דין אבו דום יוו דו נסע כאות דו הקוד דובאה דואבר יותני בומביד לכם לחם כון דושבים יידווא עומד עליהם תחת העץ זהנני עומד לפניך שם על הצור [וגו'] «ואברהם הולך עמם לשלחם יוה' הולך לפניהם יומם ייוקח נא מעם מים יוהכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם ופליגא דר' חמא בר' חנינא דאמר ר' חמא בר' חניגא וכן תנא דבי רבי ישמעאל בשכר שלשה זכו לשלשה בשכר חמאה וחלב זכו למן בשכר והוא עומר עליהם זכו לעמוד הענן בשכר יוקח נא מעם מים זכו לבארה של מרים יוקח נא מעם מים ורחצו רגליכם אמר רבי ינאי ברבי ישמעאל אמרו לו וכי בערביים חשדתנו שהם משתחוים לאבק רגליהם כבר יצא ממנו ישמעאל ייוירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב פתח האוהל כחום היום מאי כחום היום אמר רבי חמא בר' חנינא אותו היום יום שלישי של מילה של אברהם היה ובא הקב"ה לשאול באברהם הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה כדי שלא ימריח אותו צדיק באורחים שדריה לאליעזר למיפק לברא נפק ולא אשכח אמר לא מהימנא לך היינו דאמרי תמן לית הימנותא בעבדי נפק איהו חזייה להקדוש ברוך הוא דקאי אבבא היינו דכתיב 12אל גא תעבור מעל עבדך כיון דחזא דקא אסר ושרי אמר לאו אורח ארעא למיקם הכא היינו דכתיב יוישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם מעיקרא אתו קמו עליה כי חזיוהו דהוה ליה צערא אמרו לאו אורח ארעא למיקם הכא מאן נינהו שלשה אנשים מיכאל וגבריאל ורפאל מיכאל שבא לבשר את שרה רפאל שבא לרפא את אברהם גבריאל אזל למהפכיה לסדום והא כתיב יויבאו שני המלאכים סדומה בערב דאזל מיכאל בהדיה לשזביה ללוט דיקא נמי [דכתיב] בויהפוך את הערים האל ולא כתיב ויהפכו שמע מינה מאי שנא לגבי אברהם דכתיב יוכן תעשה כאשר דברת ומאי שנא לגבי לום דכתיב